

I

Rustig parkeert Loïs de lesauto naast het gebouw van het CBR. De motor zwijgt. Zou ze wel geslaagd zijn ...? Tijdens het rijexamen had ze niet veel last van spanning. Nú lijkt het alsof er een explosie in haar hoofd plaatsvindt. Het zou geweldig zijn als ze meteen de eerste keer geslaagd was; ze heeft niet één ingreep gehad. De groep fietsers passeerde ze met voldoende ruimte en het fileparkeren ging ook perfect.

Met een zucht, die vanuit haar tenen lijkt te komen, stapt ze uit. Jammer dat de examinerator zo'n ijskouwe is. Zijn gezicht vertoonde geen enkele vriendelijke lachrimpel. Maar ach, ze ziet de beste man nooit weer.

Naast elkaar lopen ze het CBR-gebouw binnen. Daar gaan ze aan hetzelfde tafeltje zitten als bij de kennismaking voor het examen.

‘Hoe vond je zelf dat het ging?’ vraagt de examinerator.

Loïs neemt hem peilend op. Wat hebben sommige mensen een ondoorgrondelijk gezicht.

‘Wel redelijk.’ Dit is echt een vaag antwoord, misschien wel het diplomatiekste dat ze nu kan geven.

‘Het ging goed.’ De man werpt een blik op het zelfreflectieformulier. ‘Fileparkeren vind je lastig, lees ik. Nu ging dat uitstekend. Je keek goed in de spiegels. Kortom, ik ben heel tevreden. Je bent geslaagd.’

Nu kijkt hij toch wel vriendelijk. Er verschijnt zelfs een brede glimlach op zijn gezicht.

‘O ... fijn.’ Loïs beseft meteen dat het een lauwe reactie is.

‘Fijn? Het is geweldig!’ Ze moet zich beheersen om de spanning, die wegvloeit in de enthousiaste kreet, niet ruim baan te geven. Ze kan de man tegenover zich wel zoenen!

‘Ik ... het is echt fantastisch!’

Hij steekt zijn hand uit. ‘Gefeliciteerd. Ga maar een grote taart kopen.’

‘Dat ga ik zeker doen. Ik ben zó opgelucht!’

Als ze tien minuten later buiten komt, huppelt ze haast. Gauw een appje naar mam en Liselot. *Hoera, ik ben geslaagd! Ga gauw een taart halen.*

Binnen een minuut heeft ze er een terug van haar zus.

Gefeliciteerd! Dikke knuffel.

Hè, wat is het jammer dat ze zo'n eind bij hen vandaan woont. Veel dingen moeten ze op afstand delen. Maar ze had zich voorgenomen om met de auto een weekend naar Liselot en Wiebe te gaan, als ze haar rijbewijs had gehaald.

Heerlijk, geen gezeur meer met treinvertragingen.

Glimlachend stopt ze haar mobiel in haar jaszak. Mam is aan het werk, zij kan niet iedere keer tijd nemen om berichtjes te lezen.

Nu op naar de bakker. En ze moet ook langs het gemeentehuis om haar rijbewijs aan te vragen. Dan is het pas echt.

Zou Carolie al thuis zijn? Dan kan ze het blijde nieuws direct vertellen. Ze haalt haar mobiel weer tevoorschijn.

Hoi, ben geslaagd. Ben je thuis? Dan kom ik langs.

Super! Gefeliciteerd!

Ben je thuis?

Kom maar gauw!

Carolie lacht haar tegemoet als ze de deur opent. Zij is al twee keer gezakt, realiseert Loïs zich opeens scherp.

‘Ik vind het nu dubbel jammer voor jou dat jij je rijbewijs nog niet hebt, en ...’

‘Meid, kom op’, valt Carolie haar in de rede. ‘Ik haal het vast wel een keer. En nu heb ik een privéchauffeur, die mij overal heenrijdt.’

‘Als arme student gebruik ik de auto van mam, ik kan die niet altijd gebruiken wanneer ik maar wil.’

‘Het komt wel goed.’

‘Ga je mee gebak halen?’ Loïs kijkt haar vragend aan. Het zit haar toch een beetje dwars: zij wel, Carolie niet.

‘Oké, het was zo’n duffe dag op school, ik ga lekker met je mee.’

Loïs kijkt haar een moment aan. Ze gaat er niet op in. Wat kan Carolie haar ME handig camoufleren. Klagen doet ze praktisch nooit. Soms voelt zij zich zo levenslustig naast haar vriendin. Moe? Ze weet nauwelijks wat het is.

Met een doos tompoezen keren ze een kwartiertje later terug naar huis.

‘Ook voor je vader en moeder zit er een in. En vanavond neem ik er nóg een ...’

‘Vind je het gek als je daarna misselijk bent?’ lacht Carolie.

‘Welnee. Als je blij bent, heb je minder kans om misselijk te worden.’

Ze voelt zich nog stralen als ze met Carolie en haar moeder koffie zit te drinken.

‘Je glundert, Loïs’, merkt Carolies moeder op.

‘Gelukkig kan ik het geld dat ik aan de rijlessen moest spenderen, nu aan andere dingen besteden. Ik zie er al naar uit om

klaar te zijn met mijn opleiding, dan kan ik een leuke baan zoeken en kom ik wat ruimer in m'n budget te zitten.'

'Je hebt ook leuk verdiend met de publicatie van je prentenboek', leeft Carolie mee.

'Dat is waar. M'n eerste opdracht als kunstenaar.' Loïs snuift. 'Wat schep ik op, hè?'

Ze valt stil. Tekenen is heerlijk en het is fijn om een gave gekregen te hebben waarin je jezelf verliezen kunt. De twee jaar studie die nog resten om zich grafisch ontwerper te kunnen noemen, wijken naar de achtergrond.

Mam heeft inmiddels een lief appje gestuurd met een enthousiaste felicitatie. Loïs besluit haar te verrassen en gaat voor het eten zorgen. Zingend snijdt ze een krop sla. Eten koken is niet echt haar ding, maar nu is het niet erg; haar dag kan niet meer stuk.

'Ha Loïs, daar ben ik al.'

'Zo vroeg? Ik wilde u verrassen.' Ze maakt een gebaar naar het aanrecht. De aardappelschijfjes sputteren nog maar net in de koekenpan en de aangesneden krop sla valt langzaam uiteen. 'Ik vond het leuk voor jou om nu iets eerder thuis te zijn en kon vroeger weg.'

'Fijn!'

'Gefeliciteerd, Loïs.' Een dikke knuffel en een klopje op haar schouder. 'In één keer geslaagd! Ik heb drie keer afgereden voor ik zover was.'

'Ik ben heel de middag al superblij. Het was druk in mijn hoofd, daarom ben ik gaan koken. Gek hè, dat ik niet rustig genieten kan.'

'Ieder geniet op zijn eigen wijze.'

Ja, genieten doet ieder op z'n eigen manier. Loïs glimlacht.

Mam is geen uitbundig type, mijmert ze. Liselot is ook niet zo spontaan. Heeft zij dit van pap? Hè, op zulke dagen als vandaag moet ze niet aan hem denken.

Als ze aan tafel zitten, geeft mam haar een groot zacht pak. ‘Omdat je geslaagd bent.’

‘En als ik nou gezakt was?’

‘Dan had ik het bewaard tot je wel ...’

Loïs heeft het plakband losgemaakt. ‘Fantastisch!’ Ze houdt een poncho omhoog, gehaakt in lichtgrijs, offwhite en roze; precies de kleurstelling die zo mooi staat bij het rokje dat ze onlangs heeft gekocht.

‘Ik was hem pas aan het haken als showmodel voor in de winkel. Je zei toen dat je hem zo leuk vond.’ Mam werkt in een hobby- en handwerkzaak en zit ook thuis altijd te haken of te breien.

‘Maar wanneer heeft u déze dan gemaakt?’ Ze kijkt wat verlegen. Die mam ... ‘Toch niet als u weer een slapeloze nacht had?’

‘Ook als ik vrij was en jij aan de studie was.’

‘Wat lief.’ Loïs slaat haar arm om mams nek. ‘We blijven knuffelen’, grinnikt ze. Er prikt iets achter haar ogen. Kijk mam daar nu eens zitten. Ze is er gewoon altijd voor haar; bescheiden, maar zeker aanwezig. Voor haar telt mam dubbel. Misschien is daardoor het gemis van pap minder groot?

Ze laat de poncho over haar hoofd glijden en loopt naar de gangspiegel. ‘Gaaf, ma! Hij staat perfect. Ik doe hem zondag aan met dat nieuwe rokje.’

‘Oké, zullen we nu eerst gaan eten?’

‘O ja.’ Loïs knipoogt naar haar spiegelbeeld. De poncho kleurt ook prima bij haar lichtblonde haar.

‘Wel tof, die variatie vandaag in het gewone leven’, zegt ze wanneer ze de aardappeltjes opschept. ‘Vindt u het leven vaak niet ongelooflijk saai?’

Mam haalt haar schouders op en lijkt zich een moment te bezinnen. ‘Het is maar hoe je het bekijkt’, zegt ze dan langzaam.

‘Hier kan ik nou niks mee. Een stukje spanning, veranderingen ... ik geniet daarvan, heerlijk. Als ik mijn rijbewijs heb, ga ik gelijk een weekend naar Liselot en Wiebe. Dat vindt u toch wel goed?’

‘Je hebt het zeker al afgesproken?’ Mams ogen twinkelen.

‘Nou, zo ongeveer. Als u de auto nodig hebt, wacht ik wel een week.’

‘Ik rijd niet zoveel, dat weet je. Ga binnenkort maar lekker naar Ameldinge. Maar het is meteen wel een lange rit. En je moet ook nog een groot gedeelte door de Randstad rijden.’

‘Dat is meteen een goede oefening. Enne ... ik houd wel van een beetje spanning. Vanavond ga ik Liselot bellen, met dat korte appje kan ze ook niet veel.’

Wat fijn dat de band met Lot de laatste jaren alleen maar sterker wordt, bedenkt Loïs als ze op weg is naar haar zus en zwager. Nu ze volwassen is – zo ongeveer tenminste – is hun verhouding gelijkwaardig, hoewel ze qua leeftijd tien jaar schelen. Liselot is ook erg veranderd sinds ze Wiebe heeft leren kennen.

Ze vergeet nooit hoe haar zus op een koude, regenachtige avond door Wiebe werd thuisgebracht, ziek en oververmoeid. Al lang leefde zij met heel veel onverwerkte dingen uit haar jeugd, waarmee ze geen raad wist. Het kwam er nooit uit, Liselot is een binnenvetter. Totdat het niet meer ging. Wiebe,

aan wie ze zo'n hekel had, die ze met alle geweld uit haar leven probeerde te houden, schoot haar te hulp. Later vertelde hij mam en haar hoe ontredderd hij Liselot had gevonden op een bankje achter de Grote Kerk van Ameltinge. Nadat hij zich over haar had ontfermd durfde ze heel langzaam aan zichzelf toe te geven dat Wiebe een grote plaats in haar hart en leven innam. Het is duidelijk te merken hoe dol die twee op elkaar zijn. Soms gelooft ze dat Liselot nog steeds goed wil maken dat ze hem vroeger zo bot afwees.

Loïs grinnikt bij de herinneringen die boven komen drijven. Toen ze eens logeerde bij Liselot maakten ze een stadswandeling, en opeens dook Wiebe op. Hij bood aan om voor gids te spelen. Liselot gedroeg zich als een wandelende ijspegel. O, wat heeft haar zwager veel barricades moeten nemen! Barricades, opgeworpen door het gedrag van pap.

Loïs fronst. Nu niet aan denken, ze moet opletten, ze is nog geen ervaren chauffeur.

Voorbij Gouda peinst ze verder over Liselot. Mede door psychologische hulp is ze erbovenop gekomen. Nog verwondert het haar soms dat Liselot nu haar emoties durft te tonen en zich openstelt om zo ook voor anderen iets te betekenen.

Grappig dat Wiebe haar soms zichtbaar adoreert. Die twee hebben een relatie zoals zij ook zou willen hebben.

Met Michel ...?

O help, weg met Michel. Tussen hen kan het niets worden. Ze gelooft steeds sterker dat hij niet dé vriend voor haar is. En dat niet alleen omdat hij ongelovig is. Laat ze zich er nu niet in verdiepen, maar liever op de weg letten om heelhuids bij Liselot en Wiebe te arriveren.

Tevreden krult Loïs zich op in het hoekje van Liselots brede

zitbank en kijkt de diepe tuin in. ‘Zo, drie dagen van m’n favoriete plek verdreven’, klaagt Wiebe.

Meteen ze staat op. ‘Sinds wanneer is dit jouw plaats? Je zegt altijd dat je geen vaste plek hebt.’

‘Tien minuten bij ons en je zit al op de kast’, grinnikt Wiebe. Ze ploft weer neer. ‘Gun me nu effe rust, ja? Het was net wel mijn eerste autorit alleen.’

‘Viel het tegen?’ Liselot kijkt zowaar wat bezorgd.

‘Nee hoor, maar ik ben wel blij dat ik er ben. Op vrijdagmiddag is het echt een gekkenhuis in de Randstad.’

‘Maar wij wonen in de mooiste stad van Nederland!’ Wiebe kijkt verongelijkt. ‘Dat heb jij weleens gezegd. Toen ik je leerde kennen, liep je al rond met een schetsboek en potlood.’ ‘De conversaties met jou verlopen altijd zo moeizaam.’ Loïs rolt met haar ogen.

‘Ja, wat moet dat weer worden.’ Wiebe zucht zwaar. ‘Gelukkig heb ik Lot. Die staat meestal wel aan mijn kant.’

‘Nou ...’ Loïs kijkt zuinig.

Heerlijk om elkaar zo lekker in de haren te zitten. Loïs kruipt nog wat dieper weg in haar hoekje, maar meteen veert ze weer op. ‘Nou heb ik m’n camera thuis laten liggen!’

‘Je hebt je mobiel toch?’ Liselot kijkt haar vragend aan.

‘Er gaat niks boven mijn Nikon.’

‘Hoe is het met de studie?’ wil Wiebe weten.

‘Wel goed. Ik kom erachter dat de richting waarin veel aandacht wordt besteed aan illustreren mij goed ligt. In de toekomst wil ik meer prentenboeken gaan doen. Misschien een serie maken over Prikkie. ’k Zit boordevol ideeën.’ Ze ziet hem voor zich, de gezellige dikke egel met zijn lachende snuitje, die ze allerlei avonturen liet beleven. Naar aanleiding van een opdracht van school maakte ze een prentenboek over

hem. Ze heeft het bij een uitgever aangeboden en het is heus uitgegeven! Het verbaast haar nog steeds.

‘Maak een tweede deel over Prikkie. Als alles goed mag gaan, kunnen we het te zijner tijd aan ons kleintje voorlezen’, zegt Liselot met glanzende ogen.

Het wordt heel stil in de ruime doorzonkamer. Alleen het gebrom van de auto’s die over de laan voorbijrijden klinkt vaag op de achtergrond.

‘Wil je zeggen dat ...’ Loïs zoekt naar woorden.

Liselot knikt. ‘Ja, ik ben zwanger, vind je het niet geweldig?’

Er staan tranen in haar ogen.

In twee, drie grote stappen is Loïs bij haar. ‘Wat heerlijk voor je!’ Ze slaat een arm om haar schouders en drukt haar zus tegen zich aan.

‘Mam weet het al, maar ik wilde het jou zelf vertellen.’ Liselots stem klinkt schor. ‘Sorry, maar m’n tranen zitten nogal los.’

Loïs knippert met haar ogen. ‘Ik krijg er ook last van, al ben ik niet zwanger.’ Ze bekijkt haar zus anders, heel anders opeens.

Eindelijk draait ze zich om naar Wiebe, die zit te grijnzen.

‘O Wiebe, straks word je papa. Je wordt vast ...’ Ze grinnikt.

‘Wat word ik?’

‘Een vader die van grappen houdt en die zijn kindje ook gaat leren hoe het lekker gek kan doen.’

‘Ik kan ook bloedserius zijn, hoor.’

Ze knikt. Nu verbergt hij zijn emoties.

‘Weet ik, maar je wordt vast een gezellige vader en jij een heel zorgzame moeder.’ Ze kijkt naar Liselot. Niet te geloven dat er zo’n klein pril wezentje op een veilig warm plekje in haar groeit.

‘Ik hoop dat we ons kindje een fijn thuis kunnen geven. Daar gaan we ons best voor doen’, zegt Liselot zacht. De blik die

Wiebe en zij wisselen zegt meer dan duizend woorden. Niemand beter dan Liselot weet hoe anders het kan zijn.

‘Wanneer verwachten jullie de baby?’ vraagt Loïs haast zakelijk.

‘Eind maart. Het is nog zo pril. Praat er verder nog maar met niemand over. Ik ben amper acht weken zwanger.’

‘Ik zal er niet over praten. Maar wel met jullie, hoor!’ lacht Loïs.